

Alexandra Bracken

De overlevenden

The Darkest Minds-trilogie 1

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

TOEN DE WITTE RUIS KLONK, waren wij in de Tuin onkruid aan het wieden.

Ik reageerde er altijd slecht op. Het maakte niet uit of ik buiten stond, in de Kantine aan het eten was, of opgesloten zat in mijn barak. Als die Ruis kwam, explodeerden de schrille tonen als een staaftom tussen mijn oren. Andere meiden in Thurmond konden na een paar minuten al over-eind krabbelen, de misselijkheid en desoriëntatie van zich afschudden als de losse grassprietjes die aan hun kampuniformen plakten. Maar ik? Het zou uren duren voor ik weer een beetje de oude was.

Dat had dit keer niet anders moeten zijn.

Maar dat was het wel.

Ik wist niet wat de oorzaak van de straf was. We werkten zo dicht bij het hek van schrikdraad dat ik de schroeilucht daarvan rook en de elektrische spanning die het afgaf in mijn tanden voelde tintelen. Misschien was er iemand zo moedig geweest om voorbij de grenzen van de Tuin te lopen. Of misschien had iemand een droom verwezenlijkt door een steen naar het hoofd van de dichtstbijzijnde soldaat van de Speciale Psi-eenheid te gooien. Dat was het nog waard geweest ook.

Het enige wat ik zeker wist was dat de luidsprekers die hoog boven ons hoofd hingen twee keer waarschuwend loeiden: een keer kort, een keer lang. De huid van mijn nek prikte toen ik voorover naar de vochtige aarde leunde, mijn handen stevig over mijn oren gedrukt, mijn schouders opgetrokken om de klap op te vangen.

Het geluid dat door de luidsprekers kwam was niet echt witte ruis. Het was niet dat rare gezoem dat je soms in de lucht hoorde als je je helemaal stilhield, of dat vage brommen van een computerscherm. Voor de overheid van de Verenigde Staten en het ministerie van Psi-jongeren was het het liefdeskind van een autoalarm en een tandartsboortje, en dan zo hoog afgesteld dat het je oren liet bloeden.

Letterlijk.

Het kabaal spoot uit de luidsprekers en scheurde elke zenuw in mijn lichaam aan flarden. Het beukte voorbij mijn handen, brulde boven het gegil van wel honderd tienerfreaks uit, en nestelde zich midden in mijn hersenen waar ik het er niet uit zou kunnen rukken.

De tranen sprongen me in de ogen. Ik probeerde mijn gezicht in de grond te rammen; het enige wat ik in mijn mond proefde was bloed en aarde. Een meisje viel voorover naast me neer, haar mond geopend voor een schreeuw die ik niet kon horen. Al het andere verdween.

Mijn lichaam schokte op het ritme van de stoten ruis, maakte zich klein als was het een oud vergeeld blaadje papier.

Iemand pakte mijn schouders beet en schudde me heen en weer. Ik hoorde mijn naam – Ruby – maar ik was te ver heen om te reageren. Weg. Weg. Weg. Ik ging kopje-onder tot er niets meer was, alsof de aarde me in één keer had opgeslokt. En toen, duisternis.

En stilte.

1

GRACE SOMERFIELD WAS ALS EERSTE gestorven.

Als eerste van mijn klas, althans. Ik zat in groep zes. Ik weet zeker dat tegen die tijd duizenden, misschien zelfs wel honderdduizenden kinderen haar al voor waren gegaan. Het duurde lang voor de puzzelstukjes bij elkaar werden gelegd, of ze hadden precies de juiste manier bedacht om ons in het ongewisse te laten tot lang nadat de kinderen begonnen te sterven.

Toen de sterfgevallen eindelijk aan het licht kwamen, had mijn lagere school de leraren en het overige personeel ten strengste verboden om met ons te praten over wat op dat moment de ziekte van Everhart heette, vernoemd naar Michael Everhart: het eerste kind van wie bekend was dat hij eraan was overleden. Maar al snel besloot iemand ergens om het een fatsoenlijke naam te geven: Idiopathische Adolescente Acute Neurodegeneratie, met IAAN als afkorting. En toen was het niet alleen de ziekte van Michael, maar die van ons allemaal.

Alle volwassenen die ik kende verborgen die kennis achter leugachtige glimlachjes en met omhelzingen. Ik zat nog steeds vast in mijn eigen wereld vol zonneschijn, pony's en mijn verzameling raceautootjes. Als ik nu terugkijk is het niet te geloven hoe naïef ik was, hoeveel aanwijzingen ik had gemist. Zelfs grote dingen, zoals toen mijn vader, een politieagent, meer uren begon te draaien en me nauwelijks nog aan kon kijken als hij dan eindelijk toch thuiskwam. Mijn moeder zette me op een strenge vitaminekuur en weigerde me alleen te laten, zelfs voor een paar minuten.

Aan de andere kant, allebei mijn ouders waren enig kind. Er waren geen neefjes of nichtjes die plotseling het loodje legden, iets wat een alarmbelletje zou laten rinkelen. De weigering van mijn moeder om mijn vader een 'zielslurpend stuk afval vol rotzooi en dom entertainment' – beter bekend als tv – te laten installeren, betekende dat er geen enge nieuwsuitzendingen waren om mijn wereld overhoop te gooien. Samen met de

ouderlijk-toezichtinstellingen op de computer waar de CIA jaloers op zou zijn, zorgde dit ervoor dat ik me veel drukker maakte om de opstelling van mijn knuffels op mijn bed dan om de mogelijkheid voor mijn tiende verjaardag dood te gaan.

Ik was dus totaal niet voorbereid op wat er op 15 september gebeurde.

Het had de nacht ervoor geregend, dus hadden mijn ouders me met rode laarzen aan naar school gestuurd. Tijdens de les werd er over dinosaurussen gepraat en we oefenden ons schuinschrift, tot mevrouw Port ons met haar gebruikelijke opgeluchte blik voor de middagpauze liet gaan.

Ik herinner me nog elk detail van de lunch van die dag, niet omdat ik tegenover Grace aan tafel zat, maar omdat ze de eerste was, en omdat het niet had mogen gebeuren. Ze was niet oud, zoals opa was geweest. Ze had geen kanker, zoals mams vriendin Sara. Geen allergieën, geen hoest, geen hoofdverwonding... niets. Toen ze stierf, gebeurde dat totaal onverwacht en niemand van ons begreep wat er gebeurde tot het te laat was.

Grace ging helemaal op in een discussie of er nou een vlieg in haar gelatinepudding gevangen zat of niet. De rode massa trilde toen ze het heen en weer bewoog, kroop een beetje over de rand van het bekertje heen toen ze er net iets te hard in kneep. Natuurlijk wilde iedereen zijn of haar mening geven. Ik ook. Was het een vlieg of een snoepje dat Grace er zelf in had geduwd?

‘Ik lieg niet,’ zei Grace. ‘Ik wil gewoon...’

Ze viel stil. Het plastic bekertje glipte tussen haar vingers door en kwam met een klap op tafel terecht. Haar mond was open, haar ogen gefixeerd op iets vlak achter mijn hoofd. Ze had haar wenkbrauwen gefronst, bijna alsof ze luisterde naar iemand die iets moeilijks uitlegde.

‘Grace? Gaat het?’ Ik wist nog dat ik dat had gevraagd.

Haar ogen rolden naar achteren, een witte flits in de seconde die het duurde voor haar oogleden dicht zakten. Grace zuchtte zacht, niet eens lang genoeg om de plukjes bruin haar weg te blazen die aan haar lippen kleefden.

De rest van ons zat daar als verstijfd, hoewel we allemaal precies hetzelfde moeten hebben gedacht: ze was flauwgevallen. Een week of twee eerder was Josh Preston op de speelplaats flauwgevallen omdat, zoals me-

vrouw Port had uitgelegd, hij niet genoeg suiker in zijn systeem had, of zoiets stoms.

Een overblijfdame kwam naar de tafel gerend. Ze was een van de vier oudere dames met witte kleppen en fluitjes die elke week afwisselend de lunch- of speelplaatsdienst draaiden. Ik had geen idee of ze medische kennis had, op een vaag begrip van reanimatie na, maar ze trok het ineengezakte lichaam van Grace toch op de grond.

Ze had een gefascineerd publiek toen ze haar oor op het felroze T-shirt van Grace drukte, op zoek naar een hartslag die er niet was. Ik weet niet wat die oude dame dacht, maar ze begon te schreeuwen, en opeens kwamen er allemaal witte kleppen en nieuwsgierige gezichten om ons heen staan. Pas toen Ben Cho met de punt van zijn sneaker tegen de slappe hand van Grace porde, beseften we dat ze dood was.

De andere kinderen begonnen te gillen. Een meisje, Tess, huilde zo hard dat ze geen lucht meer kreeg. Kleine voeten stampten in de richting van de kantinedeur.

Ik bleef daar maar zitten, omringd door verlaten etenswaren, starend naar dat bekertje gelatine, en liet de angst over me heen komen tot mijn armen en benen aanvoelden alsof ze voorgoed tegen de tafel geplakt zouden zitten. Als de schoolbewaker niet was gekomen en me naar binnen had gedragen, dan weet ik niet hoelang ik daar was gebleven.

Grace is dood, dacht ik bij mezelf. Grace is dood? Grace is dood.

En het werd erger.

Een maand later, na de eerste grote golven van sterfgevallen, maakten de centra voor ziektepreventie en -bestrijding een lijst met vijf symptomen bekend aan de hand waarvan ouders konden vaststellen of hun kind het risico liep om IAAAN te krijgen. Tegen die tijd was de helft van mijn klas dood.

Mijn moeder verstopte de lijst zo goed dat ik die alleen per ongeluk vond, toen ik op het aanrecht was geklommen op zoek naar de chocola die ze achter haar bakspullen verborg.

HOE BEPAALT U OF UW KIND RISICO LOOPT? stond er op de flyer. Ik herkende het feloranje papier: dat was het vel dat mevrouw Port een paar dagen geleden met haar paar overgebleven leerlingen mee naar huis had

gegeven. Ze had het dubbelgevouwen en dichtgemaakt met drie nietjes om ervoor te zorgen dat wij het niet zouden lezen. ALLEEN VOOR DE OUDERS VAN RUBY stond op de buitenkant en er waren drie strepen onder die woorden gezet. Drie keer betekende dat het serieus was. Mijn ouders hadden me huisarrest gegeven als ik de flyer had opengemaakt.

Maar gelukkig was die al open.

1. Uw kind wordt opeens nukkig en teruggetrokken, en/of is niet meer geïnteresseerd in activiteiten waar hij/zij eerder plezier in had.
2. Hij/zij heeft opeens abnormaal veel moeite om zich te concentreren of concentreert zich juist extreem op taakjes, wat ertoe leidt dat hij/zij de tijd uit het oog verliest en/of zichzelf of anderen verwaarloost.
3. Hij/zij heeft last van hallucinaties, overgeven, chronische migraine, geheugenverlies en/of flauwvallen.
4. Hij/zij vertoont hevige uitbarstingen, ongebruikelijk roekeloos gedrag of verwondt zichzelf (brandwonden, gekneusde plekken en wondjes die niet kunnen worden verklaard).
5. Hij/zij vertoont gedrag of vermogens die onverklaarbaar en gevaarlijk zijn, of die u of anderen lichamelijk kunnen verwonden.

ALS UW KIND EEN VAN BOVENSTAANDE SYMPTOMEN VERTOONT, REGISTREER HEM/HAAR DAN OP IAAN.GOV EN WACHT TOT ER CONTACT MET U WORDT OPGENOMEN OVER NAAR WELK ZIEKENHUIS HIJ/ZIJ MOET WORDEN GEBRACHT.

Toen ik de flyer helemaal had gelezen, vouwde ik die weer netjes op, legde die op precies dezelfde plek terug, en kotste in de gootsteen.

Oma belde later die week, en op haar eigen nuchtere manier legde ze me alles uit. Er gingen door het hele land kinderen van mijn leeftijd dood. Maar de dokters waren ermee bezig en ik moest niet bang zijn, want ik was háár kleindochter en alles zou goedkomen. Het zou goedkomen en ik moest het mijn ouders maar vertellen als ik iets raars voelde, begrepen?

Al snel ging het van kwaad tot erger. Een week nadat drie van de vier kinderen in mijn buurt waren begraven, sprak de president het land offi-

cieel toe. Mam en pap volgden de livestream op de computer, en ik luisterde mee vanaf de andere kant van de deur van het kantoortje.

‘Landgenoten,’ sprak president Gray, ‘vandaag moeten we het hoofd bieden aan een verwoestende crisis, een die niet alleen het leven van onze kinderen bedreigt, maar ook de toekomst van ons geweldige land. Laat het u een troost zijn dat we in Washington, in deze zware tijd, programma’s ontwikkelen om zowel de families te steunen die getroffen zijn door deze verschrikkelijke aandoening als de kinderen die zo gezegend zijn om die te overleven.’

Had ik zijn gezicht maar kunnen zien terwijl hij dit vertelde, want volgens mij wist hij – dat moest wel – dat deze dreiging, dit obstakel naar onze zogenaamd schitterende toekomst, niets te maken had met de kinderen die waren gestorven. Begraven of tot as verbrand, zij konden alleen door de herinneringen spoken van de mensen die van hen hadden gehouden. Ze waren verdwenen. Voorgoed.

En die lijst symptomen, die dubbelgevouwen en dichtgeniet door leraren mee naar huis was gegeven en wel honderd keer op het nieuws op tv werd getoond, terwijl de gezichten van de overledenen onder in beeld voorbijkwamen? Ze waren nooit bang geweest voor de kinderen die misschien zouden sterven, of voor de leegtes die ze zouden achterlaten.

Ze waren bang voor ons... Voor degenen die in leven bleven.

2

HET REGENDE OP DE DAG dat ze ons naar Thurmond brachten en het regende daarna die hele week, en de week daarop ook. IJskoude regen, het soort dat sneeuw was geworden als het iets kouder was geweest. Ik wist nog dat ik naar de druppels had gekeken die grillige spoortjes trokken op het raam van de schoolbus. Als ik thuis was geweest, in een van de auto's van mijn ouders had gezeten, dan had ik hun kronkelingen over het koude glas gevolgd met mijn vingertoppen. Nu waren mijn handen achter op mijn rug vastgebonden, en de mannen in de zwarte uniformen hadden ons per vier op een bankje gepropt. Er was nauwelijks genoeg ruimte om adem te halen.

De warmte van zo'n honderd lichamen zorgde ervoor dat de ramen besloegen, en die dienden zo als een scherm tegen de buitenwereld. Later zouden de ramen van de felgele bussen waarmee ze kinderen vervoerden met zwarte verf worden besmeurd. Daar hadden ze op dit moment gewoon nog niet aan gedacht.

Ik zat het dichtst bij het raam tijdens de rit van vijf uur, dus kon ik af en toe een glimp opvangen van het landschap als het wat minder hard regende. Het zag er in mijn ogen allemaal hetzelfde uit: boerderijen met groene weilanden, dichte stukken bos. Voor zover ik wist was het heel goed mogelijk dat we nog in Virginia waren. Het meisje dat naast me zat, dat later als Blauw zou worden bestempeld, leek op een gegeven moment iets te herkennen, want ze leunde voor me langs om het beter te kunnen zien. Ze zag er een beetje bekend uit, alsof ik haar een keer in mijn woonplaats had gezien, of in het volgende dorp, of zo. Ik denk dat alle kinderen die bij mij in de bus zaten uit Virginia kwamen, maar daar kon ik met geen mogelijkheid achter komen omdat er maar één, uiterst strenge regel gold en die was: mond dicht!

Nadat ze me de vorige dag thuis hadden opgehaald, hadden ze me 's nachts, samen met de andere kinderen, in een soort pakhuis opgesloten.

Er was een onnatuurlijk fel licht in de kamer geweest; ze hadden ons bij elkaar gezet op de vieze betonnen vloer en hadden drie schijnwerpers op ons gericht. We mochten niet slapen. Mijn ogen hadden door het stof zo erg getraand dat ik de klamme, bleke gezichten om me heen niet goed kon zien, laat staan de gezichten van de soldaten die net buiten de cirkel van licht hadden gestaan en ons in de gaten hielden.

Op de een of andere vreemde manier waren ze niet langer eenvoudige, complete mannen en vrouwen geweest. In die grijze waas van vermoedelijkheid nam ik hen in kleine, angstaanjagende stukjes in me op: de benzine-stank van schoensmeer, het kraken van stug leer, het verafschuwde trekje rond hun lippen. De punt van een laars toen die in mijn zij porde, me dwong wakker te blijven.

De volgende ochtend verliep de reis in totale stilte, op de radio's van de soldaten en de huilende kinderen achter in de bus na. De jongen die aan de andere kant van ons bankje zat plaste in zijn broek, maar hij was duidelijk niet van plan dat aan de roodharige SPE'er te vertellen die naast hem stond. Ze had hem al een klap gegeven toen hij had geklaagd dat hij de hele dag nog niets had gegeten.

Ik bewoog mijn blote voeten over de vloer, maar probeerde mijn benen stil te houden. Door de honger kreeg ik ook een heel raar gevoel in mijn hoofd, dat zo af en toe opborrelde en zelfs de pieken van doodsangst overweldigde. Het was moeilijk om me te concentreren en nog moeilijker om stil te blijven zitten; ik had het gevoel dat ik aan het krimpen was terwijl ik probeerde me zo klein mogelijk te maken op dat bankje en te verdwijnen. Mijn handen werden gevoelloos door zo lang in dezelfde positie vast te zitten. Proberen het plastic bandje op te rekken dat ze strak eromheen hadden getrokken hielp niet, daardoor sneed het alleen maar dieper in de zachte huid.

'Speciale Psi-eenheid,' zo had de chauffeur van de bus zichzelf en de anderen benoemd toen ze ons uit het pakhuis kwamen halen. 'Jullie moeten met ons meekomen op bevel van de Speciale Psi-eenheid-commandant, Joseph Traylor.' Hij had een vel papier in de lucht gehouden om dat te bewijzen, dus zal dat dan wel zo zijn geweest. Ik had dan ook geleerd om niet met volwassenen in discussie te gaan.

De bus reed bij het verlaten van de smalle weg door een diepe kuil en kwam op een smallere onverharde weg terecht. De nieuwe trillingen maakten degenen wakker die zo gelukkig of uitgeput waren geweest om in slaap te vallen. De zwarte uniformen kwamen ook in actie. De mannen en vrouwen rechtten hun rug en hun aandacht ging meteen naar de voorruit.

Als eerste zag ik het enorm hoge hekwerk. De donker wordende grijze lucht wierp een sombere donkerblauwe gloed over alles, behalve daarop. Het zilver blonk terwijl de wind door de ruitvormige openingen gierde. Vlak onder mijn raam waren tientallen mannen en vrouwen in uniform te zien; ze begeleidden al rennend de bus naar binnen. De SPE'ers in de controlepost bij het hek kwamen overeind en salueerden de chauffeur in het voorbijgaan.

De bus kwam met een schok tot stilstand, en we moesten allemaal doodstil blijven terwijl de poort van het kamp achter ons dicht gleed. De sloten ervan kwamen met enorm kabaal weer bij elkaar. We waren niet de eerste bus die hier binnen was gekomen, dat was een jaar daarvoor gebeurd. We waren ook niet de laatste bus. Die zou pas drie jaar later komen, toen de maximale capaciteit van het kamp was bereikt.

Er viel een korte stilte voor een soldaat in een zwarte regencap op de deur van de bus klopte. De chauffeur trok aan een hendel... en maakte zo een eind aan enige hoop die iemand nog had gekoesterd dat dit slechts een korte stop zou zijn.

Hij was een enorme kerel, het soort dat je zou verwachten in de rol van een kwaadaardige reus in een film, of die van de slechterik in een tekenfilm. De SPE'er hield zijn capuchon op, waardoor zijn gezicht, haar en al het andere waaraan ik hem later had kunnen herkennen verborgen bleef. Maar het deed er waarschijnlijk ook niet toe. Hij sprak niet namens zichzelf, maar namens het kamp.

'Jullie gaan staan en verlaten rustig de bus,' riep hij.

De chauffeur wilde hem de microfoon geven, maar de soldaat sloeg die weg.

'Jullie worden in groepen van tien ingedeeld en naar binnen gebracht om te worden getest. Probeer niet te vluchten. Hou je mond. Doe alleen

datgene wat er van je gevraagd wordt. Ongehoorzaamheid zal worden bestraft.’

Met mijn tien jaar was ik een van de jongere kinderen in de bus, al waren er zeker een aantal die nog jonger waren. De meesten leken twaalf, of zelfs dertien jaar oud te zijn. Bij het zien van de haat en het wantrouwen dat uit de ogen van de soldaten straalde, kromp ik dan misschien ineen, maar het riep alleen maar verzet op bij de oudere kinderen.

‘Flikker toch op!’ riep iemand van achter in de bus.

We draaiden ons allemaal tegelijk om, net op tijd om de SPE’er met het felrode haar de kolf van haar geweer tegen de mond van de tiener te zien rammen. Hij gilte het uit van pijn en schrik terwijl de soldaat het nog eens deed, en ik zag het bloed uit zijn mond spatten toen hij woedend uitademde. Met zijn handen op zijn rug kon hij de aanval op geen enkele manier blokkeren. Hij kon die alleen maar incasseren.

Per bankje van vier werden de kinderen uit de bus geleid. Maar ik keek nog steeds naar die jongen. Hij leek de lucht om hem heen met een stille, giftige razernij te vullen. Ik wist niet of hij voelde dat ik naar hem staarde, maar hij keerde zich om en keek me aan. Hij knikte, bijna bemoedigend. En toen hij glimlachte, ontblootte hij zo twee rijen bebloede tanden.

Ik werd ruw van mijn plek getrokken en voor ik goed en wel doorhad wat er aan de hand was, gleeed ik van het gladde trapje van de bus af en belandde ik in de stromende regen op mijn knieën op de grond. Een andere SPE’er trok me overeind en sleurde me mee naar twee andere meiden van ongeveer mijn leeftijd. Hun kleren plakten aan hen als oud vel, doorzichtig en rimpelig.

Er waren bijna twintig SPE’ers op het terrein, die tussen de keurige rijtjes kinderen door liepen. Mijn voeten waren bijna helemaal in de modder gezonken en ik huiverde in mijn pyjama, maar niemand lette daarop en er kwam ook niemand om de plastic bandjes om onze polsen door te snijden. We wachtten in stilte, de tong tussen de tanden geklemd. Ik keek omhoog naar de wolken, hief mijn gezicht naar de striemende regen. Het leek wel alsof de hemel viel, stukje bij beetje.

De laatste groepjes van vier werden uit de bus gehaald en op de grond gedeponeerd, en onder hen was de jongen met het gebroken gezicht. Hij

kwam als laatste naar buiten, vlak achter een lang blond meisje met een wezenloze blik in haar ogen. Ik kon ze nauwelijks zien door het scherm van regen en de beslagen ramen van de bus, maar ik durfde haast te zweven dat de jongen naar voren leunde en iets in het oor van het meisje fluisterde, vlak voor ze die eerste stap de bus uit zette. Ze knikte. Een housterige beweging van haar kin. Zodra haar schoenen de modder raakten schoot ze weg naar rechts en ontweek ze de uitgestoken handen van de dichtstbijzijnde SPE'er. Een van de andere SPE'ers blafte keihard: 'Stop!' Maar ze rende door, recht op de poort af. Ieders aandacht was op haar gericht en niemand lette op de jongen die nog in de bus stond. Niemand, behalve ik. Hij sloop het trapje af. De voorkant van zijn witte trui met capuchon zat onder zijn eigen bloed. Dezelfde SPE'er die hem even daarvoor nog met haar wapen had gestompt, hielp hem nu bij het uitstappen, zoals ze ons allemaal had helpen uitstappen. Ik zag haar vingers om zijn elleboog sluiten en voelde de echo van haar greep op mijn eigen huid, waar op den duur een blauwe plek zou verschijnen. Ik zag hem zich omdraaien en iets tegen haar zeggen, de uitdrukking op zijn gezicht zo kalm als wat.

De SPE'er liet hem los, pakte haar wapen uit haar holster en stak, zonder iets te zeggen, zonder ook maar met haar ogen te knippen, de loop in haar mond en haalde de trekker over.

Ik wist niet of ik hardop schreeuwde of dat het gesmoorde geluid van de vrouw kwam, die beseftte wat ze deed, zo'n twee seconden te laat om het tegen te houden. Dat beeld van haar gezicht – onderkaak ontspannen, uitpuilende ogen, de rimpeling van huid die opeens losliet – bleef als een negatief in de lucht gebrand, veel langer dan de explosie van de roze nevel van bloed en plukken haar tegen de bus.

Het meisje naast me viel meteen flauw, en verder was iedereen keihard aan het gillen.

De SPE'er raakte met een dreun de grond op precies hetzelfde moment dat het rennende meisje werd getackeld. De regen spoelde het bloed van de soldaat van de ramen en gele panelen van de bus, liet de grillige zwarte strepen uitlopen en verwateren, tot ze helemaal verdwenen. Zo snel ging het.

De jongen staaarde alleen maar naar ons. ‘Rennen!’ schreeuwde hij tussen zijn gebroken tanden door. ‘Wat doen jullie nou? Rennen... rénnen!’

En het eerste wat door mijn hoofd schoot was niet: ‘Wat ben jij?’ of zelfs: ‘Waarom?’ Het was: ‘Maar ik kan nergens heen.’

Hij had net zo goed de hele bus kunnen opblazen gezien de paniek die het veroorzaakte. Sommige kinderen luisterden en probeerden naar het hek te sprinten, waar hun pad werd geblokkeerd door de rij soldaten in zwart die uit het niets leek te verschijnen. De meesten bleven gewoon staan waar ze stonden en gilden, en gilden, en gilden, in de stromende regen, terwijl de modder hun voeten omlaag zoog. Een meisje duwde me met een stoot van haar schouder op de grond, terwijl de andere SPE'ers op de jongen af sprintten, die nog steeds in de deuropening van de bus stond. De andere soldaten schreeuwden dat we op de grond moesten gaan zitten, dat we ons niet mochten bewegen. Ik deed precies wat me opgedragen werd.

‘Oranje!’ hoorde ik een van hen in zijn walkietalkie roepen. ‘Er is een situatie bij de hoofdpoort. Ik heb boeien nodig voor een Oranje...’

Pas nadat ze ons weer bij elkaar hadden gedreven en ze de jongen met het bloed op zijn gezicht tegen de grond hadden gewerkt, durfde ik weer op te kijken. En toen begon ik me af te vragen, terwijl er een rilling langs mijn rug liep, of hij de enige was die zoiets kon doen. Of dat iedereen om me heen hier was omdat ze er ook voor konden zorgen dat iemand zichzelf iets zou aandoen.

Maar ik niet. Die woorden schoten door mijn hoofd. Ik niet; dit is een vergissing, een vergissing...

Met een leeg gevoel in mijn borst zag ik hoe een van de soldaten een verfspuitbus pakte en er een enorme oranje X mee op de rug van de jongen zette. De enige reden dat de jongen niet meer schreeuwde, was omdat twee SPE'ers een raar zwart masker over het onderste deel van zijn gezicht hadden getrokken, alsof ze een hond een muilkorf om hadden gedaan.

Ik stond stijf van de spanning. Ze lieten ons door het kamp marcheren in de richting van de Ziekenboeg, waar we gesorteerd zouden worden. Tijdens de wandeling zagen we kinderen vanaf een rij armoedige houten barakken in de tegenovergestelde richting gaan. Ze hadden allemaal een